

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Šimové a soudkyň JUDr. Věry Jakobové a JUDr. Hany Sedláčkové ve věci

žalobkyně: **Erika Kožmínová**, narozená dne 22. 4. 1936,
bytem Vlastina 559/1, 161 00 Praha 6,
zastoupená advokátkou JUDr. Zorkou Černoorskou,
sídlem Balbínova 384, 261 01 Příbram II

proti
žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774,
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3,
zastoupená advokátem Mgr. Miloslavem Strnadem,
sídlem Jugoslávská 620/29, 120 00 Praha 2 - Vinohrady

o nahrazení projevu vůle,

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 9. 2. 2022, č. j. 9 C 237/2020 – 684,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se v odvoláním napadené části mění tak, že se vypouští:

- z výroku I bod 1) -pozemek parc. č. 1098/1 v k. ú. Hřebečná, obec Abertamy,
- z výroku I bod 4) –pozemek parc. č. 1098/1 v k. ú. Hřebečná, obec Abertamy.

II. Ve zbývajících částech výroku I se rozsudek soudu prvního stupně potvrzuje.

III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni plnou náhradu nákladů za řízení před soudy obou stupňů v částce 169 900,94 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní

zástupkyně žalobkyně.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 9. 2. 2022 č. j. 9 C 237/2020 – 684 rozhodl Okresní soud v Karlových Varech o nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobkyní smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zák. č. 229/1991 Sb. o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen zákon o půdě), a to pozemků zapsaných na LV č. 10002 v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Karlovarský kraj, katastrální pracoviště Karlovy Vary, konkrétně označených ve výroku I odst. 1) rozsudku, zamítl žalobu žalobkyně o nahrazení projevu vůle ohledně převodu pozemku parc. č. 358/2 v k. ú. Ryžovna, obec Boží Dar, zapsaného na LV č. 10002 vedeném Katastrálním úřadem pro Karlovarský kraj, katastrální pracoviště Karlovy Vary (výrok II) a konečně pak rozhodl, že žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 154 783,20 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně (výrok III).
2. Proti rozsudku soudu prvního stupně, vyjma výroku II, podala žalovaná odvolání. Má za to, že v řízení nebyly splněny podmínky pro postup vedoucí k nahrazení projevu vůle žalované, tedy k postupu odlišnému od postupu upraveného zákonem o půdě, a to pro nenaplnění podmínky svévole a liknavosti na straně žalované a podmínky dostatečně aktivního přístupu žalobkyně při uspokojování jejího restitučního nároku. Žalovaná dále zpochybňuje soudem prvního stupně provedené posouzení výše restitučního nároku žalobkyně, námitky promlčení, převoditelnosti náhradního pozemku, včetně posouzení výše náhrady nákladů řízení, a z těchto důvodů navrhuje, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výrocih I a III zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Žalovaná považuje za zcela nesprávný postup soudu prvního stupně, jestliže při posouzení otázky naplnění podmínek pro vyhovění žalobě vyšel z právního posouzení provedeného jinými soudy, namísto konkrétních skutkových okolností posuzovaného případu, navíc v případě odlišné oprávněné osoby Kateřiny Princové. Této oprávněné osobě byly sice odňaty částečně shodné pozemky, nicméně k jejich odnětí došlo k jinému datu a případné přecenění restitučního nároku se posuzuje podle odlišné územně plánovací dokumentace. Žalovaná zdůrazňuje, že pro určení charakteru odňatého a nevydaného pozemku, tedy i jeho hodnoty, je rozhodujícím okamžikem právě den jeho odnětí. Žalovaná vznáší námitky vůči soudem prvního stupně vypočtené minimální výši restitučního nároku žalobkyně, jestliže soud prvního stupně při výpočtu vycházel ze znaleckého posudku č. 669/2020 Ing. Pavla Pelce, vypracovaného ve vztahu k restitučnímu nároku Kateřiny Princové, u níž došlo k odnětí spoluvlastnických podílů na jednotlivých pozemcích k třem různým datům a nejednalo se ani o zcela stejnou skupinu pozemků. Odvolatelka dále poukazuje na to, že žalobkyně se domáhala přecenění svého restitučního nároku s odkazem na znalecké závěry prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., která pro účely ocenění žalobkyní odňatých a nevydaných pozemků vycházela toliko ze směrného územního plánu pro hlavní město Prahu z roku 1964. Podle přesvědčení žalované vycházejícího z judikatury Nejvyššího soudu existence směrného územního plánu objektivně není způsobila definovat určení příslušného pozemku. Pokud žalobkyně na podporu svého tvrzení o stavebním charakteru odňatých a nevydaných pozemků předložila dodatek ke znaleckému posudku č. 536/3/2020 ze dne 4. 2. 2020, přičemž dospěla k závěru, že téměř veškeré pozemky, které jsou podle směrného územního plánu pozemky stavebními, byly v ploše k zástavbě určeny již předchozí územně plánovací dokumentací, pak žalobkyně nepředložila žádné dokumenty, které by se týkaly realizace procesu faktické následné výstavby na pozemcích, event. jiné dokumenty, které by prokázaly stavební charakter pozemků ke dni jejich odnětí. Výjimkou, kdy ze strany žalované došlo k částečnému přecenění restitučního nároku žalobkyně, bylo získání územního rozhodnutí ze dne 15. 11. 1960, č. j. Výst/11 – 14791/1960, ze kterého vyplývá, že na části pozemku PK 4748 v k. ú. Smíchov byla již k roku 1960 plánována realizace trafostanice a jsou tak splněny podmínky pro to, aby část tohoto pozemku byla oceněna jako pozemek stavební. Z tohoto důvodu došlo k přecenění restitučního

nároku i u žalobkyně, a to až v průběhu soudního řízení. Žalovaná tak nepovažuje ocenění restitučního nároku žalobkyně uvedené v její evidenci v částce 147 510,18 Kč za nesprávné. Za nesprávné považuje žalovaná to, že soud prvního stupně stanovil údajně nespornou minimální výši restitučního nároku žalobkyně v částce 674 816,50 Kč. Námitky vznáší žalovaná i ve vztahu k podmínce dostatečně aktivního přístupu žalobkyně při uspokojování jejího restitučního nároku. V tomto směru poukazuje na to, že žalobkyně se sice v minulosti účastnila veřejných nabídek, avšak nikoliv v rozmezí let 2012 – 2019. Dále žalovaná vytýká soudu prvního stupně, že se nevypořádal s jí vznesenou námitkou promlčení restitučního nároku. Ve vztahu k otázce charakteru žalobkyni odňatých a nevydaných pozemků žalovaná opětovně odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu, ze které vyplývá, že směrný územní plán Hlavního města Prahy z roku 1964 nemůže být samostatným a jediným podkladem pro určení stavebního charakteru pozemku. Jedná se zejména o posouzení charakteru pozemků určených k realizaci hřišť, v jehož rámci žalovaná upozorňovala na to, že hřiště, ať už fotbalové, tenisové, ragbyové či dětské nelze považovat za stavbu v občanskoprávním smyslu, a tedy ani pozemky určené k zastavění stavbou hřiště nelze oceňovat jako pozemky stavební. V některých případech totiž není umělá úprava povrchu pozemku takového stavebního rázu, aby ji bylo možno pokládat za samostatnou věc z hlediska soukromého práva. Přitom pozemky, které byly určeny k realizaci hřišť, byly znalkyní oceněny částkou 7 928 040 Kč a jejich celková nevydaná výměra činila 31 596 m². Žalovaná tedy nesouhlasí s tím, že žalobkyni odňaté a nevydané pozemky by měly být oceněny částkou převyšující 12 000 000 Kč. V tomto směru žalovaná poukazuje na to, že soudu prvního stupně předložila celou řadu dokumentů, včetně geometrických plánů, z nichž je patrné, že ve vztahu k téže části pozemku PK 4748 v k. ú. Smíchov, dotčené stavbou trafostanice, byla vydána dvě rozhodnutí, a to rozhodnutí PÚ 1940/97 ze dne 9. 9. 1997 a PÚ 608/01 ze dne 28. 2. 2001. Pro účely výpočtu restitučního nároku žalobkyně tak není možné předmětné výměry sečíst, jak učinila znalkyně, neboť se fakticky jedná o nevydání stejné části pozemku. Žalovaná nesouhlasí ani s právním názorem soudu prvního stupně, pokud jde o možnost nápravy předmětné duplicity. Jakkoliv soudům nepřísluší zasahovat do právních vztahů založených pravomocným rozhodnutím správního orgánu, nejsou jím ve svém rozhodování o věcech s daným rozhodnutím souvisejících bezvýhradně vázány, nejde-li o rozhodnutí o přestupku či jiném správním deliktu, případně o rozhodnutí o osobním stavu. V neposlední řadě žalovaná namítá, že napadené rozhodnutí není v souladu se smyslem a účelem zákona o půdě, jestliže napadeným rozhodnutím byl nahrazen projev vůle žalované k převodu pozemků, jejichž celková výměra činí 79 250 m², přitom právním předchůdcům žalobkyně byly odňaty pozemky o celkové výměře 120 098 m² a při zohlednění spoluvlastnického podílu žalobkyně o velikosti 1/18 na těchto pozemcích se jedná o výměru 6 672,11 m². Soudem prvního stupně vydané pozemky tak svou výměrou mnohonásobně převyšují výměru pozemků, které byly žalobkyni odňaty, a to více než 11x. Žalovaná dále vznáší námitky vůči převoditelnosti pozemku parc. č. 1098/1 v k. ú. Hřebečná, u něhož dle názoru žalované nepřevoditelnost vychází z ust. § 11 odst. 1 písm. c/ zákona o půdě, a to pro funkční souvislost se stavbou, kdy část předmětného pozemku tvoří funkční celek se sousedním pozemkem, který se nachází ve vlastnictví 3. osoby, konkrétně Vladimíra Kulhánka a Mgr. Blanky Princové, když z žalovanou předložených fotografií je zřejmé, že část předmětného pozemku je užívána vlastníky stavby umístěné na pozemku parc. č. 283 v k. ú. Hřebečná, obec Abertamy. Na předmětném pozemku se nachází živý plot, který odděluje právě část užívanou ze strany těchto třetích osob. V tomto směru žalovaná odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 2. 2021, sp. zn. 28 Cdo 67/2021, v jehož rámci Nejvyšší soud odkázal na svou ustálenou praxi při posuzování existence překážky převoditelnosti spočívající v tom, že pozemek tvoří funkční celek se stavbou ve vlastnictví 3. osoby. Je přitom irelevantní, zda existuje nějaký právní důvod užívání této části pozemku ze strany vlastníků sousední nemovitosti, a proto nemůže obstát závěr soudu prvního stupně o tom, že si třetí osoby „zabraly část předmětného pozemku“. Kromě toho ze sdělení města Abertamy vyplývá, že pozemek má být využit k realizaci zeleně nebo veřejně prospěšných opatření. Ve vztahu k výroku III o náhradě nákladů řízení žalovaná namítá, že to měla být právě ona, kdo měl být ve věci úspěšný a komu měla být

příznána náhrada nákladů soudního řízení. Pokud soud prvního stupně nepovažuje za relevantní přihlížet k tomu, že ve vztahu k některým pozemkům byla žaloba zamítnuta, pak měl při výpočtu náhrady nákladů řízení vycházet z tarifní hodnoty náhradních pozemků žalobkyni skutečně vydaných. Soud prvního stupně však vycházel z hodnoty všech náhradních pozemků žalobkyni původně požadovaných, která činila 541285 Kč. Postupoval tak v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu, která považuje za tarifní hodnotu cenu skutečně vydaných náhradních pozemků pro celé soudní řízení. Kromě toho žalovaná namítá, že za účelně vynaložené náklady nelze považovat náklady na dopravu vozidlem zvláštního určení se spotřebou 11,60 l na 100 km. Žalovaná vytýká soudu prvního stupně, že se účelností jednotlivých úkonů zástupkyně žalobkyně, zejména jejích písemných vyjádření, nikterak nezabýval, když žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení v plné výši, tj. za veškerá písemná podání. Ani tento postup soudu prvního stupně nepovažuje žalovaná za správný.

3. Žalobkyně se k odvolání žalovaného písemně vyjádřila. Podle jejího názoru soud prvního stupně provedl ve věci rozsáhlé dokazování, které mu poskytlo dostatečný podklad pro rozhodnutí, a navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v napadených výrocích I a III potvrdil a žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení odvolacího. Žalobkyně dále uvádí, že o svévolném a liknavém postupu žalované v posuzované věci svědčí i chybné ocenění nároku žalobkyně, přestože např. i z regulačního plánu je zřejmé, že odňaté pozemky byly bez ohledu na jejich evidenci určeny k zástavbě, což žalobkyně doložila znaleckým posudkem č. 536/3/2020 ze dne 4. 2. 2020 vypracovaným znalkyní prof. Ing. Renátou Schneiderovou Heralovou Ph.D., který ještě před podáním žaloby zaslala žalované s výzvou k přecenění restitučního nároku. Argumentaci žalobkyně zpochybňující správnost tohoto znaleckého posudku vyvrátila znalkyně dodatkem č. 1 k posudku a vyjádřením k námitkám žalované v rámci výsledku před Okresním soudem pro Prahu-západ ve věci sp. zn. 36 C 241/2020. Z tohoto znaleckého posudku je třeba při ocenění nároku žalobkyně vycházet; znalecký posudek Ing. Pavla Pelce považuje žalobkyně za nesprávný. Žalobkyně poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 1227/2015 ze dne 1. 9. 2015, podle kterého podstatným pro úsudek o tom, zda se v určité situaci jedná o stavební pozemky, má zpravidla značný význam existence územně plánovací dokumentace, jež dané pozemky předurčuje ke stavebnímu využití. Dále žalobkyně poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 3. 9. 2019, sp. zn. 28 Cdo 4423/2018, ve kterém dovolací soud připomíná, že již dříve v řadě kauz aproboval flexibilnější přístup k posuzování původní povahy odňatých pozemků, v rámci něhož soudy podle kontextu každého jednotlivého případu zohledňují různé relevantní okolnosti a rigidně neulpívají jen na vydání územního rozhodnutí jako na podmínce uznání pozemku za stavební. Pokud žalovaná v podaném odvolání porovnává výměru odňatých pozemků s výměrou pozemků, které by podle napadeného rozsudku měly být bezúplatně převedeny do vlastnictví žalobkyně, pak žalovaná podle názoru žalobkyně zcela opomíjí, že nárokované pozemky se nalézají ve venkovských lokalitách a jejich cena je tomu odpovídající, zatímco odňaté pozemky se nacházejí v katastrálním území Smíchov a Košíře, tedy na území hlavního města Prahy, kde cena pozemků je mnohonásobně vyšší. Rozhodnutí soudu prvního stupně považuje žalobkyně za správné i ve vztahu k pozemku parc. č. 1098/1 v k. ú. Hřebečná, ohledně kterého soud prvního stupně žalobě žalobkyně vyhověl.
4. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně podle § 212 a 212a o. s. ř., posoudil důvody odvolání, přihlédl k vyjádření žalobkyně, částečně zopakoval důkazy provedené soudem prvního stupně, konkrétně provedl důkaz znaleckým posudkem prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., dodatkem k tomuto znaleckému posudku, stanoviskem znalkyně k vyjádření žalovaného a výpovědí znalkyně ve věci vedené u Okresního soudu Praha-západ, sp. zn. 36 C 241/2020 a poté dospěl k závěru, že je možno ve věci meritorně rozhodnout.
5. V první řadě se odvolací soud zabýval námitkou promlčení nároku žalobkyně, kterou soud prvního stupně při svém rozhodování zcela pomínil. Odvolací soud dospěl k závěru, že žalovanou vznesená námitka promlčení nároku žalobkyně je nedůvodná a i pokud by bylo lze takovou námitku připustit, pak uplatnění takové námitky považuje za odporující dobrým

mravům. Žalovaná i v současné době uspokojení restitučního nároku žalobkyni odpírá, setrvává na nesprávném ocenění odňatých pozemků a žalobkyni tak nezbývá než se svého nároku domáhat cestou soudního řízení. Posuzováním námitky promlčení práva vyplývajícího z restitučního předpisu, uplatněné povinnou osobou, se zabývá judikatura Nejvyššího soudu ČR i nálezková judikatura Ústavního soudu. V usnesení ze dne 24. 1. 2018, sp. zn. 28 Cdo 4173/2017 pak Nejvyšší soud dovodil, že samotný požadavek na přecenění hodnoty pozemku, který nebyl oprávněné osobě vydán pro překážky stanovené zákonem o půdě, a to za účelem určení výše restitučního nároku odpovídající příslušným právním předpisům, nepředstavuje samostatné majetkové právo, jež by podléhalo promlčení. Odvolací soud tedy uzavírá, že nárok uplatněný žalobkyní v tomto řízení promlčen není.

6. Postup při převodu jiného zemědělského pozemku oprávněným osobám podle zák. č. 229/1991 Sb., kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2 tohoto zákona, upravuje ust. § 11a odst. 1 uvedeného zákona tak, že oprávněným osobám převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále v tomto zákoně stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním nebo převodem práva podle § 13 odst. 8 písm. b/, se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby. Postup, kdy oprávněná osoba uplatňuje nárok na vydání náhradního pozemku u soudu žalobou na vydání konkrétního vhodného pozemku, který nebyl zahrnut do veřejné nabídky, řešila v minulosti rozhodovací praxe dovolacího soudu opakovaně, a to tak, že takový postup je možný v případě liknavého, svévolného či diskriminujícího postupu žalované, resp. jejího předchůdce – Pozemkového fondu ČR, a tento postup nelze vůči ostatním oprávněným osobám pokládat za diskriminující (např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009). V tomto směru soud prvního stupně v projednávané věci zjistil, že žalobkyně, pokud jde o náhradní pozemky, se do veřejných nabídek náhradních pozemků přihlásila celkem 6x v období let 2006 – 2012, avšak pouze v některých případech byla úspěšná. Ke dni podání žaloby evidovala žalovaná u žalobkyně restituční nárok v záporné výši mínus 10, 60 Kč; v průběhu soudního řízení žalovaná restituční nárok žalobkyně přecenila na částku 147 510,18 Kč. Žalobkyně v řízení před soudem prvního stupně prokazovala výši svého restitučního nároku znaleckým posudkem soudní znalkyně prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., ze dne 4. 2. 2020 č. 536/3/2020, která k námitkám žalované vypracovala dodatek č. 1 k tomuto znaleckému posudku, vyjádření k námitkám žalované a dále k obsahu tohoto znaleckého posudku byla slyšena před Okresním soudem Praha-západ ve věci sp. zn. 36 C 241/2020 vedené mezi stejnými účastníky. Ve vztahu k ocenění pozemků odňatých právním předchůdcům žalobkyně konstatoval soud prvního stupně nesoulad účastníků a uzavřel, že tento nesoulad nemusí vyřešit, neboť z dodatku č. 1 ze dne 5. 8. 2021 ke znaleckému posudku Ing. Pavla Pelce č. 669/2020, který nechala vypracovat žalovaná, je zřejmé ocenění všech pozemků odňatých právním předchůdcům žalobkyně administrativní cenou ve výši 12 146 697,33 Kč, a protože žalobkyně je dědičkou v rozsahu 1/18, činí její restituční nárok částku ve výši 674 816,50 Kč a tato částka výrazně přesahuje cenu žalobkyní požadovaných náhradních pozemků (205 032,04 Kč), což s velkou rezervou postačí k pokrytí restitučního nároku žalobkyně i ve výši určené podle znaleckého posudku samotné žalované. Na okraj soud prvního stupně dodal, že nemá žádné pochybnosti o správnosti znaleckého posudku prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., která argumentaci žalované ve vztahu k tomuto posudku vyvrátila jak dodatkem č. 1 ke znaleckému posudku, tak vyjádřením k námitkám žalované a i v rámci svého výslechu u Okresního soudu pro Prahu-západ ve věci sp. zn. 36 C 241/2020. Odvolací soud nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně o tom, že „přecenění“ restitučního nároku žalobkyně by se mělo bez dalšího řídit znaleckým posudkem Ing. Pavla Pelce, neboť tento znalecký posudek byl vypracován v řízení zahájeném žalobou jiné restituentky, byť i ta odvozuje svůj restituční nárok od stejných právních předchůdců jako žalobkyně v této projednávané věci, odvolací soud však považuje za důvodné námitky, které ohledně znaleckého posudku Ing. Pavla Pelce vznášejí žalovaná (odnětí spoluvlastnického podílu k jiným datům, ocenění souboru pozemků, který není totožný s tím souborem pozemků, jenž byl oceňován znaleckým posudkem znalkyně

Schneiderové Heralové). Poté, kdy odvolací soud zopakoval důkazy týkající se ocenění odňatých pozemků, jak je uvedeno výše, dospěl k závěru, že žalobkyně dostatečně prokázala výši svého restitučního nároku vycházejícího z těch rozhodnutí, která jsou uvedena ve výroku I, odst. 3 rozsudku soudu prvního stupně. Znalce provedla ocenění odňatých pozemků podle § 14 vyhl. č. 182/1988 Sb. ve znění vyhl. č. 316/1990 Sb. a vycházela tedy z ceny 250 Kč za 1m² pozemku nebo jeho části určeného pro stavbu nebo ke zřízení zahrady, nebo pozemku vedeného v evidenci nemovitostí jako zastavěná plocha a nádvoří, zahrada. Touto částkou byly oceněny PK parcely, které podle směrného územního plánu spadaly do funkčních ploch určených pro zástavbu. Zákresy jednotlivých PK parcel do směrného územního plánu znalkyně přiložila k posudku jako přílohy č. 1 až 28 a za účelem zákresu jednotlivých parcel do směrného územního plánu přibrala odbornou konzultantku, autorizovanou architektku Ing. arch. Janu Strachotovou. Důvody pro aplikaci srážek podle přílohy č. 7 vyhl. č. 182/1988 Sb. znalkyně nezjistila. Parcely nebo jejich části, které nebyly podle směrného územního plánu určeny k zastavění vůbec, ocenila znalkyně jako zemědělskou, ornou půdu podle § 14 odst. 3 citované vyhlášky, kdy průměrná cena BPEJ pozemků orné půdy pro k. ú. Smíchov a Košíře činila částku 3 Kč za m². Tímto způsobem došla znalkyně k ocenění restitučního nároku žalobkyně v částce 1 156 722 Kč. V dodatku k znaleckému posudku ze dne 15. 6. 2021 znalkyně porovnávala povahu odňatých a nevydaných pozemků, které ve znaleckém posudku č. 536/3/2020 ze dne 4. 2. 2020 ocenila podle platného návrhu Směrného územního plánu hlavního města Prahy 1964, s jejich povahou podle územně plánovací dokumentace platné před platností směrného územního plánu. Současně byla požádána, aby popsala vývoj povahy odňatých a nevydaných pozemků dle územně plánovací dokumentace platné před platností směrného územního plánu a dle směrného územního plánu. Tímto porovnáním podrobně zachyceným v dodatku znaleckého posudku znalkyně zjistila, že porovnávané nemovitosti byly v rozsahu určeném k zastavění určeny k výstavbě již od 30. let minulého století, kdy u některých došlo na základě směrného územního plánu ke změně účelu, nicméně k realizaci výstavby následně došlo. K námitkám žalované vypracovala znalkyně na pokyn soudu dne 15. 10. 2021 písemné stanovisko. V tomto stanovisku se vyjádřila k ocenění pozemku PK 4748 v k. ú. Smíchov; vysvětlila, do jaké konkrétní plochy jsou jednotlivé pozemky zařazeny, a uvedla, že při určení povahy odňatých pozemků vycházela z legendy k návrhu Směrného územního plánu hlavního města Prahy 1964. Znalce dále vysvětlila, z jakého důvodu neaplikovala srážky dle přílohy 7 oceňovací vyhlášky s tím, že tyto srážky je možno aplikovat pouze v případech, kdy dochází k znesnadnění „rodinného žití“ na daném pozemku, avšak srážky nemají jakýkoliv význam v případě komunikací, sportovních ploch a průmyslové výstavby, kde skutečně nehraje roli, zda se daný pozemek nachází v části obce, která není srostlá s obcí hlavní, nebo zda jsou komunikace či fotbalové hřiště napojeny na vodovod a kanalizaci. V případě, kdy chybí jistota o důvodnosti aplikace srážek, není podle znalkyně možné srážky aplikovat. To se týká i srážky za nemožnost napojení na veřejný vodovod a kanalizaci, kdy se znalkyni nepodařilo dohledat a zajistit podklady týkající se nemožnosti napojení na veřejný vodovod a kanalizaci. Pokud jde o srážku za nepříznivé docházkové vzdálenosti, považuje znalkyně za stěžejní, zda se v místě nachází městská doprava. V Košířích a na Smíchově městská doprava byla a aplikace srážky tedy dle názoru znalkyně není na místě. Tuto srážku lze navíc aplikovat jen u pozemků, které byly určeny k výstavbě rodinných domů či by k těmto domům náležely. Pro realizaci srážky pro svažitost pozemků znalkyně nezjistila důvod, stejně jako pro srážku za ztížené základové podmínky pozemku. Znalce dále uvedla, že její znalecký posudek i jeho dodatek č. 1 splňují veškeré požadavky kladené aktuálně platnou a účinnou právní úpravou. Ortofotomapy, na které poukazuje žalovaná, nejsou primárním podkladem pro určení charakteru odňatých pozemků, ale pouze doplňujícím aspektem pro zařazení pozemků. Jako primární podklad tak slouží územně plánovací dokumentace, v tomto případě směrný územní plán z roku 1964. Pokud tento plán znalkyně porovnávala s regulačním plánem Smíchov a Košíře, tak zjistila, že celkem 96,6% rozlohy všech odňatých a nevydaných pozemků bylo určeno k zastavění již od 30. let 20. století, a to i po nabytí účinnosti směrného územního plánu z roku 1964. Pokud jde o určení charakteru a ocenění pozemků určených k realizaci hřišť, pak podle názoru znalkyně záleží

na určení pozemku do funkční plochy dle územního plánu. Předmětné pozemky jsou zařazeny v plochách hřiště, a proto je třeba tyto pozemky ocenit dle § 14 odst. 1 oceňovací vyhlášky. Pokud by se nejednalo o stavební pozemek, nebylo by podle názoru znalkyně nutné vydávat žádné rozhodnutí, k čemuž však v daném případě došlo. Pokud se podle § 14 oceňovací vyhlášky oceňuje pozemek určený pro stavbu, je zřejmé, že takto se oceňují pozemky, které jsou v územně plánovací dokumentaci určené k zastavění, případně pokud k nim bylo vydáno územní rozhodnutí, resp. stavební povolení. Následná výstavba je v takovém případě až druhotná. Zároveň je pro hodnotu pozemku v danou chvíli irelevantní, zda na něm jednou bude postaveno něco jiného, či za jak dlouho. Pokud má být pozemek oceněn ve stavu ke dni jeho odnětí a pozemek byl v době odnětí určen územně plánovací dokumentací k zastavění, je dle znalkyně nutné jej ocenit jako pozemek stavební podle § 14 odst. 1 oceňovací vyhlášky. Tato úvaha znalkyně se týká pozemků PK 4673, 4672, 4261 v k. ú. Smíchov a pozemku PK 25 v k. ú. Košíře. Ke znaleckému posudku, jeho dodatku a vyjádření k němu byla znalkyně prof. Ing. Renáta Schneiderová Heralová, Ph.D., slyšena před Okresním soudem Praha-západ v řízení rovněž vedeném žalobkyní Erikou Kožmínovou vůči České republice – Státnímu pozemkovému úřadu, a to pod sp. zn. 36 C 241/2020. Ve své výpovědi znalkyně setrvala na závěrech svého znaleckého posudku a vysvětlila, z jakých podkladů při jeho zpracování vycházela. Uvedla, že pro určení pozemku jakožto stavebního je rozhodný oceňovací předpis, kdy se jedná buď o pozemek zastavěný, nebo pozemek určený k výstavbě. Pokud si znalkyně nebyla jistá, zda jde o pozemek stavební, pak pozemek „spadl do zeleně“. Dále znalkyně zdůraznila, že grafická část územně plánovací dokumentace je pro určení charakteru pozemku klíčová, a to nejenom historicky, ale i dnes. Pokud jde o srážky uvedené v příloze č. 7 oceňovací vyhlášky, pak znalkyně setrvala na tom, že srážka má být dobře podložena. Přitom vycházela i ze smyslu oceňovací vyhlášky. Pokud jde o tzv. stavební srostlost pozemku s hlavním městem Prahou, znalkyně uvedla, že nahlédnutím do mapy zjistila, že je vyloučené, aby v roce 1965 nebyly pozemky na Smíchově a v Košířích stavebně srostlé s hlavním městem Prahou.

7. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že znalkyně správně ocenila pozemky odňaté právním předchůdcům žalobkyně, z nichž vychází restituční nárok žalobkyně uplatněný v tomto řízení. Vzhledem k tomu, že žalovaná odmítá přehodnotit výši restitučního nároku žalobkyně podle žalobkyní předloženého znaleckého posudku prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., lze její postup kvalifikovat jako liknavý, svévolný či diskriminační. Žalobkyně jako oprávněná osoba se tedy nemůže domoci svých práv jinak, než uplatněním nároku na převod pozemku do veřejné nabídky nezahrnutého.
8. Hodnotu restitučního nároku oprávněné osoby a hodnotu převáděných náhradních pozemků řeší soud jako otázky předběžné, jak dovodil Nejvyšší soud ČR, např. v rozsudku ze dne 5. 10. 2020, sp. zn. 28 Cdo 2260/2020. Judikatura Nejvyššího soudu také řešila případy ocenění pozemků, které byly v době přechodu na stát evidovány jako zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě, a to na základě v době odnětí existující územně plánovací dokumentace. V již citovaném rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 2260/2020 se uvádí, že i dovolací soud aproboval flexibilnější přístup k posuzování původní povahy odňatých pozemků, v jehož rámci soudy podle kontextu každého jednotlivého případu zohledňují různé relevantní okolnosti a neulpívají rigidně jen na vydání územního rozhodnutí jako na podmínce uznání pozemků za stavební. V projednávané věci charakter pozemků jako pozemků určených k výstavbě a takto oceněných ve znaleckém posudku znalkyně prof. Ing. Schneiderové Heralové Ph.D. vychází z návrhu Směrného územního plánu hlavního města Prahy 1964, který je územně plánovací dokumentací vydanou na základě zákona č. 84/1958 Sb. o územním plánování a vešel v platnost 22. 4. 1964 jeho schválením usnesením Vlády ČSR č. 223. Schválený směrný územní plán obce (města) vydaný podle příslušného právního předpisu je možno s ohledem na individuální skutkové okolnosti případu považovat za územně plánovací dokumentaci, jak dovodil Nejvyšší soud ČR v rozhodnutí ze dne 11. 11. 2020, sp. zn. 28 Cdo 3222/2020. Pokud jde o ocenění pozemků určených k zástavbě hřištěm, odvolací soud neshledává důvodnou námitku žalované o tom, že

hříště nelze považovat za stavbu; v tomto směru se odvolací ztotožňuje se závěrem znaleckého posudku, pokud znalkyně vycházela z určení pozemku k zastavění, jak vyplýval ze směrného územního plánu, kterým se znalkyně řídila. Námitky žalované ve vztahu k znaleckému posudku týkající se aplikace srážek dle přílohy č. 7 vyhl. č. 182/1988 Sb. odvolací soud rovněž shledal nedůvodnými, když znalkyně přesvědčivým způsobem obhájila svůj postup v tomto směru a pro aplikaci srážek dle přílohy č. 7 oceňovací vyhlášky nenašla relevantní důvody (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 4148/2019). Odvolací soud rovněž nesouhlasí s námitkou žalované ve vztahu k ocenění nevydaných pozemků, konkrétně pozemku PK 4748. Žalovaná tvrdí, že ohledně nevydání tohoto pozemku byla nesprávně vydána dvě rozhodnutí, a to duplicitně, a nesouhlasí se soudem prvního stupně uvedeným v odůvodnění napadeného rozsudku, pokud jde o možnost nápravy této chyby ve vztahu k ocenění zmíněného pozemku. Odvolací soud je toho názoru, že k této námitce žalované nemůže soud v tomto restitučním řízení přihlížet, neboť mimo rámec správního řízení může soud zkoumat pouze to, zda se v případě správního rozhodnutí nejedná o tzv. paakt, tedy zda je správní akt vydán v mezích pravomoci příslušného správního orgánu a zda je pravomocný a vykonatelný. Věcnou správnost správního aktu není soud mimo rámec správního soudnictví oprávněn zkoumat. V tomto směru odkazuje odvolací soud na právní závěry uvedené v rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 9. 2014, sp. zn. 30 Cdo 1200/2014 a v rozsudku ze dne 16. 2. 2006, sp. zn. 26 Cdo 953/2005. Správní rozhodnutí týkající se nevydání pozemku PK 4748 jsou pravomocná a vykonatelná, nebyla zrušena a soudní znalkyně z nich správně vycházela při ocenění nevydaných pozemků.

9. Žalobkyně v žalobě požadovala k uspokojení svého restitučního nároku převod celkem 6 pozemků z vlastnictví České republiky, z nichž ohledně 3 pozemků vzala žalobu zpět a v tomto rozsahu bylo řízení zastaveno, resp. žaloba byla zamítnuta (pozemek p. č. 358/2 v k. ú. Ryžovna, obec Boží Dar, p. č. 445 a 466 v k. ú. Tašovice, obec Karlovy Vary). Ohledně pozemků p. č. 1098/1 v k. ú. Hřebečná, obec Abertamy, p. č. 696/9 v k. ú. Otovice u Karlových Var, obec Otovice a p. č. 921/1 v k. ú. Pernink, obec Pernink, soud prvního stupně žalobě žalobkyně vyhověl. V odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně vznášela žalovaná námitky týkající se nepřevoditelnosti žalobkyní označeného pozemku pouze ve vztahu k pozemku parc. č. 1098/1 v k. ú. Hřebečná, obec Abertamy, kdy setrvala na svém tvrzení o tom, že část tohoto pozemku tvoří funkční celek se sousedním pozemkem (a stavbou), který se nachází ve vlastnictví 3. osoby, konkrétně ve spoluvlastnictví Vladimíra Kulhánka a Mgr. Blanky Princové, přičemž podle názoru žalované je irelevantní, zda existuje nějaký právní důvod užívání této části pozemku ze strany vlastníků sousední nemovitosti, a dále žalovaná poukazovala na to, že žalobkyní nárokováný pozemek má být dle sdělení města Abertamy využit k realizaci zeleně nebo veřejně prospěšných opatření. Otázkou vhodnosti pozemku k převodu oprávněné osobě z hlediska funkční souvislosti se zabýval Nejvyšší soud ČR např. v rozhodnutí ze dne 16. 2. 2021, sp. zn. 28 Cdo 67/2021 s tím, že posouzení otázky funkční souvislosti pozemků a staveb je vždy úzce provázáno s konkrétními skutkovými okolnostmi případu. Ve vztahu k pozemku parc. č. 1098/1 v k. ú. Hřebečná vycházel odvolací soud z toho, že celková výměra pozemku je 1079 m², přičemž část tohoto pozemku o výměře 240 m² tvoří funkční celek se sousedním pozemkem parc. č. 1098/2, resp. st. p. č. 283 ve vlastnictví Vladimíra Kulhánka a Mgr. Blanky Princové, a dále pak podle sdělení obce Abertamy ze 14. 9. 2020 (č. l. 69 spisu) je zmíněný pozemek podle schváleného územního plánu obce vyloučen z převodu oprávněné osobě, neboť je určen k realizaci zeleně či veřejně prospěšných opatření. Podle geometrického plánu založeného ve spisu (č. l. 81) obklopuje pozemek parc. č. 1098/1 v k. ú. Hřebečná nemovitosti ve vlastnictví Vladimíra Kulhánka a Mgr. Princové ze dvou stran, přičemž z jedné z těchto stran přiléhá k nemovitostem ve vlastnictví 3. osob velmi úzkou částí; i tento tvar pozemku 1098/1 v k. ú. Hřebečná svědčí pro závěr o funkční propojenosti se sousedními nemovitostmi. Kromě toho se dle sdělení Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, Slavkovský les, pozemek parc. č. 1098/1, k. ú. Hřebečná, nachází v území se zvýšenou péčí o krajinu. Tyto všechny skutečnosti vedly odvolací soud k závěru o nepřevoditelnosti tohoto pozemku do vlastnictví žalobkyně pro překážku dle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 6. 12. 2017) a z tohoto důvodu odvolací soud postupem

podle § 220 odst. 1 o. s. ř. ohledně pozemku parc. č. 1098/1 v k. ú. Hřebečná, obec Abertamy, rozsudek soudu prvního stupně změnil způsobem uvedeným ve výroku I rozsudku odvolacího soudu. Ve zbývající části výroku I odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil.

10. Pokud žalovaná v odvolání namítala nepoměr mezi výměrou pozemků odňatých právním předchůdcům žalobkyně, jichž se týká restituční nárok žalobkyně, a výměrou pozemků žalobkyni vydávaných tímto rozsudkem, odvolací soud tuto námitku žalované nepovažuje za právně relevantní a ztotožňuje se v tomto směru s názorem žalobkyně o tom, že tento „nepoměr“ je dán jen tím, že nárokované zemědělské pozemky se nacházejí ve venkovských lokalitách a tomu odpovídá jejich cena, zatímco odňaté pozemky se nacházely v části Prahy, v k. ú. Smíchov a Košíře, a jednalo se i o pozemky stavební. Přezkoumávaným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím odvolacího soudu bylo rozhodnuto o bezúplatném převodu dvou pozemků v celkové ceně 180 614,04 Kč, která byla mezi účastníky nesporná.
11. S ohledem na částečnou změnu rozsudku soudu prvního stupně rozhodoval odvolací soud v souladu s ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., o nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky jak za řízení před soudem prvního stupně, tak v řízení odvolacím. Odvolací soud je toho názoru, že žalobkyni, byť v řízení nedosáhla převodu všech v žalobě uvedených pozemků, náleží právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení, neboť v řízení byla zcela úspěšná, pokud jde o důvodnost žaloby na uspokojení restitučního nároku převodem náhradních pozemků mimo nabídkové řízení a byla úspěšná i pokud jde o vyčíslení výše restitučního nároku. Pokud v průběhu řízení před soudem prvního stupně vzala žalobkyně částečně žalobu zpět poté, kdy bylo zjištěno, že některé z požadovaných pozemků jsou z převodu vyloučeny pro zákonnou překážku (pozemek parc. č. 445 v k. ú. Tašovice), nebo byly v jiném soudním řízení vydány jiné oprávněné osobě (pozemek parc. č. 466 v k. ú. Tašovice a parc. č. 358/2 v k. ú. Ryžovna), nelze tuto skutečnost přičítat k tíži žalobkyně, neboť z veřejně přístupných zdrojů žalobkyně nemohla v době zahájení řízení informace v tomto směru získat. Nelze tak dovodit, že by žalobkyně postupovala procesně neopatrně. Tento závěr se týká i pozemku, ohledně kterého byla žaloba žalobkyně zamítnuta v odvolacím řízení, kdy jednak s ohledem na cenu tohoto pozemku (4 574,42 Kč) se jedná o nepatrný neúspěch žalobkyně v řízení (§ 142 odst. 3 o. s. ř.) a jednak teprve v průběhu řízení bylo možné po shromáždění rozhodných podkladů posoudit funkční souvislost pozemku parc. č. 1098/1 v k. ú. Hřebečná s žalovanou poukazovanými nemovitostmi v sousedství tohoto pozemku. Žalobkyni v souvislosti s řízením před soudem vznikly náklady řízení spočívající v nákladech právního zastoupení advokátem podle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Při stanovení tarifní hodnoty pro výpočet sazby mimosmluvní odměny za 1 úkon právní služby podle § 7 advokátního tarifu vycházel odvolací soud, pokud jde o řízení před soudem prvního stupně, z částky vyjadřující cenu žalobkyni nárokovaných náhradních pozemků, tj. z částky 541 285 Kč, a 1 úkon právní služby tak představuje částku 10 500 Kč. Zástupkyně žalobkyně vykonala v řízení před soudem prvního stupně celkem 11 úkonů právní služby a to: příprava a převzetí zastoupení, předžalobní výzva, podání žaloby k soudu prvního stupně, vyjádření k vyjádření žalované ze dne 4. 11. 2020 na základě pokynu soudu prvního stupně, vyjádření žalobkyně ze 17. 2. 2021, rovněž k pokynu soudu prvního stupně, podání obsahující doplnění žalobních tvrzení na základě výzvy soudu prvního stupně z 22. 3. 2021, účast u jednání před soudem prvního stupně 8. 9. 2021 v rozsahu 1 úkonu, vyjádření žalobkyně z 16. 11. 2021, jímž obsáhle reaguje na písemné vyjádření žalované ke znaleckému posudku, obsáhlé vyjádření žalobkyně z 20. 1. 2022 a účast u jednání před soudem prvního stupně dne 9. 2. 2022, tj. 10 úkonů po 10 500 Kč a 1 dále úkon – částečné zpětvzetí žaloby ohledně pozemků parc. č. 445 a 466 v k. ú. Tašovice ze dne 24. 6. 2011, tj. úkon podle ustanovení § 11 odst. 2 advokátního tarifu, za který náleží mimosmluvní odměna ve výši 1/2, tj. 5 250 Kč, dále na náhradě hotových výdajů podle § 13 advokátního tarifu 11x režijní paušál po 300 Kč a cestovné zástupkyně žalobkyně ke 2 jednáním u soudu prvního stupně, a to dne 8. 9. 2021 v částce 2 720 Kč a dne 22. 2. 2022 v částce 3 200 Kč, dále na náhradě za promeškaný čas 2x po 8 půlhodinách 1 600 Kč, tedy

náklady celkem 121 070 Kč, a dále náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21%, tj. 25 424,70 Kč, tedy náhrada nákladů za řízení před soudem prvního stupně ve výši 146 494,70 Kč. Odvolací soud, pokud jde o vyúčtování cestovních náhrad zástupkyně žalobkyně, neshledal důvodnou námitku žalované v tom smyslu, že nelze považovat za účelné náklady na dopravu vozidlem zvláštního určení se spotřebou 11,60 l na 100 km. Podle názoru odvolacího soudu se sice jedná o spotřebu poněkud vyšší, než je průměrně účtována advokáty, nejedná se však o spotřebu výrazně nadprůměrnou. Pokud jde o náklady řízení za řízení před odvolacím soudem, vycházel odvolací soud, pokud jde o tarifní hodnotu pro určení sazby mimosmluvní odměny, z částky 185 188 Kč, vyjadřující cenu žalobkyni nárokových pozemků uvedených v přezkoumávaném výroku I rozsudku soudu prvního stupně. Sazba mimosmluvní odměny podle § 7 advokátního tarifu tak představuje částku 8 540 Kč. Zástupkyně žalobkyně vykonala v odvolacím řízení 2 úkony právní služby po 8 540 Kč (vyjádření k odvolání, účast u odvolacího jednání) a dále zástupkyni žalobkyně náleží na náhradě hotových výdajů 2x režijní paušál po 300 Kč, jízdné k odvolacímu soudu z Příbrami do Plzně a zpět, ujetu celkem 144 km, tj. 1 084 Kč, náhrada za promeškaný čas 5 půlhodin po 100 Kč, tedy 500 Kč, parkovné 80 Kč, tj. celkem 19 344 Kč, a na náhradě za daň z přidané hodnoty v sazbě 21% 4 062,24 Kč, tedy celkem na náhradě nákladů odvolacího řízení 23 406,24 Kč. Žalobkyni tak vznikl nárok na náhradu nákladů řízení za řízení před soudy obou stupňů v celkové výši 169 900,94 Kč.

12. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vycházel odvolací soud také z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 10. 2017 sp. zn. 28 Cdo 4488/2017 či rozhodnutí téhož soudu ze dne 7. 5. 2018, sp. zn. 28 Cdo 6064/2017. Podle těchto rozhodnutí je třeba při rozhodování o náhradě nákladů řízení, jde-li o žalobu na projev vůle směřující ke vzniku právního jednání, jehož předmět je penězi ocenitelný, vycházet z hodnoty předmětu sporu, čili výše ceny požadovaných pozemků. K této věci se vyjádřil také Ústavní soud ČR ve svém nálezu z 19. 7. 2022, sp. zn. IV. ÚS 3063/21, podle kterého soud, který rozhoduje o náhradě nákladů řízení o vydání náhradního pozemku podle § 11a zákona č. 229/1991 Sb., je povinen vzít v úvahu právní povahu tohoto řízení a také to, zda postup státu vůči oprávněné osobě při uspokojování jejího restitučního nároku nebyl liknavý či svévolný a nezakládá mimořádnou možnost požadovat konkrétní pozemky mimo veřejnou nabídku. Podle Ústavního soudu ČR je však třeba také posoudit zda oprávněná osoba z procesního hlediska nezavinila zastavení řízení, tedy zda nezhájila řízení, ač mohla či měla vědět, že požadovaný pozemek nebude možné vydat, kdy postupovala procesně neopatrně a v důsledku toho způsobila vznik nákladů, které by v takovém řízení jinak nevznikly. Tento výklad odvolací soud při rozhodování o nákladech řízení respektoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání, které je možno podat ve lhůtě 2 měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu prostřednictvím soudu prvního stupně k Nejvyššímu soudu ČR, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo je odvolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být odvolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen odvolací soud.

Plzeň 16. listopadu 2022

JUDr. Ivana Šimová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Nápravníková.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 03.01.2023 a vykonatelnosti dne 07.01.2023.

Přípojení doložky provedla Dana Polášková Kopecká dne 01.02.2023.